

Hugo de Jonge maakte de woningnood erger

Iedereen in Nederland merkt het: een huis vinden is haast onmogelijk geworden. Starters maken geen kans, gezinnen zitten vast, en huren zijn torenhoog. Nieuwbouwwoningen blijven uit. Terwijl er overal wordt geroepen dat er snel meer huizen moeten komen, is er in werkelijkheid weinig veranderd. Sterker nog: het is alleen maar slechter geworden.

Een van de mensen die daarvoor verantwoordelijk is, is Hugo de Jonge. Als minister had hij de leiding over wonen en bouwen. Hij moest zorgen dat er genoeg huizen kwamen voor iedereen. Maar wat heeft hij in die jaren gedaan? Veel praten, veel aankondigen, maar uiteindelijk vooral regels en plannen ingevoerd die de boel juist tegenwerkten.

Hij beloofde 900.000 nieuwe woningen. Mooie woorden, maar waar zijn die huizen? De vergunningen kwamen traag op gang, bouwers liepen vast door hoge kosten en ingewikkelde procedures. Gemeenten kwamen in de knel, en de beloofde versnelling bleef uit.

Daar bleef het niet bij. Er kwamen strengere regels voor verhuurders. Die moesten zich ineens houden aan allerlei puntenstelsels en maximumhuren. Het idee was om huren betaalbaar te maken. Maar het effect was juist dat veel kleine verhuurders hun huizen

verkochten. Gevolg: minder huurhuizen en nog langere wachttijden.

Ook verhoogde hij belastingen voor beleggers. Klinkt misschien goed, maar veel van die beleggers zorgden wél voor extra huurwoningen. Toen ze zich terugtrokken, werd het tekort alleen maar groter. Intussen werd de verhuurderheffing afgeschaft, maar zonder echte stimulans om te bouwen. De markt zat op slot, en de overheid deed te weinig om die weer in beweging te krijgen.

Daar kwam nog iets bij: strengere eisen voor verduurzaming. Woningbezitters moesten veel geld investeren om hun panden te verbeteren. Maar veel mensen kozen ervoor om te verkopen in plaats van te renoveren. En weer verdwenen er woningen van de huurmarkt.

Alles bij elkaar is het een lange lijst van plannen die anders uitpakt dan bedoeld. En de gevolgen zijn groot. Jongeren blijven veel langer thuis wonen. Gezinnen zitten jaren vast in te kleine huizen. Mensen geven soms meer dan de helft van hun inkomen uit aan huur. De stress en onzekerheid nemen toe.

De overheid hoort te zorgen voor voldoende woningen. Dat staat zelfs in de Grondwet. Een fatsoenlijk huis is geen luxe, het is een basisrecht. Maar onder het beleid van De Jonge is dat recht

voor veel mensen buiten bereik geraakt.

Het is dan ook niet gek dat mensen boos zijn. De woningnood is geen natuurramp, het is veroorzaakt door keuzes. Door regels, wetten en plannen die niet werkten – of zelfs tegenwerkten. En iemand moet daar verantwoordelijkheid voor nemen.

Hugo de Jonge wilde de woningmarkt repareren. In plaats daarvan heeft hij de problemen groter gemaakt. En wie nu nog een huis zoekt, betaalt de prijs.

Youri Hazeleger
joet@joet.nl